

relse af forslaget. Ministerens beføjelse efter stk. 2 vil i øvrigt kunne anvendes, uanset om kommunalbestyrelsen har truffet beslutning efter § 19. Der henvises yderligere til bemærkningerne til § 19.

Til § 26.

Som anført i de indledende bemærkninger til kapitel 3 vil lokalplaner fremtidigt afløse en lang række plantyper og beslutninger. Nogle af disse skal efter den nugældende lovgivning tinglyses på de pågældende ejendomme, medens der for andre ikke er opstillet et sådant krav. I intet tilfælde er tinglysning en gyldighedsbetingelse for de pågældende planer eller beslutninger, men tinglysningen har alene oplysende funktion.

Intensiveringen af byplanarbejdet, herunder det udbredte dispositionsplanarbejde i kommunerne, har — selv om dispositionsplaner ikke medfører direkte retsvirkninger for grundejerne — yderligere understreget og gjort det almindeligt kendt, at en forespørgsel til kommunens tekniske forvaltning er et uundværligt led i indhentningen af oplysninger om de begrænsninger i rådighedsretten over fast ejendom, som er gældende eller må forventes fastsat. I mange tilfælde er det af langt større betydning for en person, der f. eks. agter at erhverve en fast ejendom, at skaffe sig oplysning om de ændringer i ejendommens retlige status, som måtte være under overvejelse, end at få kendskab til de aktuelt gældende bestemmelser af byplanmæssig eller bebyggelsesregulerende karakter.

På denne baggrund foreslås det, at en lokalplan ikke skal tinglyses, men altid være offentligt tilgængelig. Endvidere foreslås det som en ny regel, at en lokalplan snarest efter dens mangfoldiggørelse skal tilsendes ejerne af de ejendomme, som er omfattet af planen. Når et ejendomsdataregister måtte blive oprettet, vil det være naturligt at optage lokalplaner i dette register.

Tidspunktet, hvorfra en lokalplan har endeligt bindende virkning, foreslås i § 26, stk. 1, fikseret til datoen for kommunalbestyrelsens offentlige bekendtgørelse af, at planen er endeligt vedtaget af kommunalbestyrelsen eller godkendt af miljøministeren. Denne bestemmelse svarer til de gældende regler om bl. a. partielle byplanvedtægter og bygningsvedtægter, jfr. byplanlovens § 10, stk. 1, og byggelovens § 7, stk. 3. En foreløbig og tidsbegrænset bindende virkning af et lokalplanforslag er omhandlet i lovforslagets § 19 og § 25, stk. 2.

Til kapitel 4.

Dette kapitel indeholder dels bestemmelser, som

fastlægger de umiddelbare retsvirkninger af en lokalplan, og dels bestemmelser om ekspropriation til virkeliggørelse af en lokalplan.

De foreslåede retsvirkninger svarer i princippet til de retsvirkninger, som i den gældende lovgivning er tillagt de fleste af de plantyper, som vil bortfalde.

De begrænsninger i rådighedsretten over en fast ejendom, som følger af bestemmelser i en byplanvedtægt, en byggeområde-fastlæggelse eller af de andre beslutninger og planer, som lokalplanen vil afløse, har — med en enkelt undtagelse uden praktisk betydning — ikke begrundet erstatning fra det offentlige til de pågældende grundejere i henhold til nogen lovbestemmelse herom. Rådighedsbegrænsningerne har stedse været anset som almindelige reguleringer af ejendomsrettens grænser, der ikke medførte nogen grundlovsmæssig nødvendighed for, at der i en lovbestemmelse blev tillagt de pågældende grundejere ret til erstatning for et eventuelt tab. Visse dispositioner i en byplanvedtægt, især udlæg af et areal til offentligt formål, har imidlertid givet ejeren en ret til under nærmere angivne betingelser at forlange, at kommunen straks skulle overtage hans ejendom mod fuldstændig erstatning. Lovforslaget opretholder i princippet denne retsstand.

Under folketingets behandling af miljøbeskyttelsesloven drøftedes spørgsmålet om indførelse af hjemmel til at yde erstatning for merudgifter som følge af krav til lovligt etablerede virksomheder om foranstaltninger, der skyldes ændringer i den offentlige planlægning. I betænkningen over lovforslaget, afgivet af folketingets miljøudvalg den 22. maj 1973, er anført, at ministeren for forureningsbekæmpelse bl. a. pegede på, at der efter de principper, som den gældende planlægningslovgivning bygger på, ikke kan ydes erstatning for indgreb, der er foranlediget af den almindelige samfundsudvikling. Ministeren for forureningsbekæmpelse gav endvidere folketingets miljøudvalg tilsagn om at ville nedsætte et hurtigtarbejdende udvalg til nærmere undersøgelse af erstatningsproblemerne. Det er anført i udvalgsbetænkningen, at udvalget

„vil få til opgave at overveje problemerne i forbindelse med indførelse af adgang til at yde erstatning for merudgifter som følge af krav til lovligt etablerede virksomheder om foranstaltninger, der skyldes ændringer i den offentlige planlægning. Der tænkes således særligt på specielle tilfælde, hvor udviklingen medfører, at grundlaget for en hidtil lovligt drevet virksomhed fjernes.

Med henblik herpå skal udvalget bl. a. undersøge: — hvordan tilsvarende problemer er løst i lovgivningen i andre industrialiserede lande,